

[Gudiksen.]

bejdsmændenes Arbejdsløshedskasse været 137,2 Mill. Kr. Heraf har Arbejdernes Bidrag været 31,5 Mill. Kr. eller knap 23 pCt.; men ude i Kommunerne ved vi, at mange af dem har slet ikke betalt, for i Henhold til Lovens § 13, Stk. 6, har Kommunerne Ret til at yde Bidrag til de arbejdsløse til Betaling af Kontingentet med indtil Halvdelen; hvor mange det drejer sig om, er der ingen Statistik over, saa det kan jeg ikke sige, men at det ikke er saa faa, ved jeg fra min egen Kommune. Det er ikke uvæsentlige Beløb, der paa denne Maade betales hele Landet over som Kommnehjælp, saa Tallet 23 pCt. passer i Virkeligheden ikke engang. Det er et langt lavere Tal, der skal regnes med. Om det virkelige Tal er 15 eller 20 pCt., kan man ikke sige noget om, men nogen egentlig forsikringsmæssig Ordning er det efterhaanden ikke længere; det er en finere Form for offentlig Understøttelse, og det maa vi hellere sige, som det er. Det er ogsaa mærkeligt, at Medlemsbidraget i de 3 Aar 1941—42, 1942—43 og 1943—44 har været 183 Kr. pr. Medlem, men i Aaret 1945, da vi havde et stort Underskud i Arbejdsløsheds-kassen, blev Bidraget sat ned til 134 Kr. 50 Øre. Det er saa meget mere mærkeligt, som det skulde være omvendt, at Arbejdernes Bidrag steg sammen med Bidragene fra det offentlige. Et andet grelt Eksempel, som ikke ser godt ud, er Kravet om, at unge mellem 19 og 25 Aar skal have Huslejegodtgørelse. Naar man ved, at Huslejegodtgørelsen betales af Staten alene, falder det uden for det forsikringsmæssige. Det er atter Udtryk for Krav om en finere offentlig Forsorg for de unge i en Tid, hvor der slet ingen virkelig Trang er til saadan Hjælp for disse. Det er Krav, der virker nedbrydende paa de paagældende unge, og som vi derfor maa afvise.

Socialdemokraterne har jo stillet nogle Ændringsforslag, men det er mit Indtryk som Helhed taget, ogsaa efter at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. Josef Anderssons Tale i Dag, at de lettest kan betegnes paa den Maade, at der ingen rigtig Musik er i de Krav, som fremsættes. Det skyldes selvfølgelig, at den højtærede Minister har haft ikke alene et godt Hjerte, men ogsaa en ualmindelig lykkelig Haand til at udarbejde dette Lovforslag, som i Virkeligheden giver alt, hvad man med Rimelighed kan forlange fra nogen Side her i Salen.

En af de midlertidige Love, vi fik under Krigen, og som nu er afviklet, er Arbejdsfordelingsloven. Tiden har vist, at den kunde ikke opretholdes, saa vilde vi

være kommet ned paa en meget lille Arbejdsydelse her i Landet. Det er jo ikke det, vi stiler hen imod, vi stiler tværtimod hen imod at faa mere Arbejde i Gang og større Produktion. I England har de udfærdiget en Hvidbog, som særlig slaar paa, at der skal produceres og arbejdes. Vi er her i Landet i den samme Situation, om end i mindre Grad. Denne Lov tilsigter i Virkeligheden, og det har jeg sagt før, en Arbejdsuge paa 35—40 Timer med saa godt som fuld Løn.

Jeg vil gerne være med til det foreliggende Lovforslag, men nærer som omtalt Betænkelighed ved de $\frac{4}{5}$ -Understøttelser, saa længe vi ikke har en nogenlunde betryggende Kontrol, saa at de, der nyder, de forsikrede, og de, der yder, Skatteyderne, hver for sig kan være tjent med Loven og navnlig dens Administration. Ser vi paa Skattestatistikken for 1945—46, viser den, at de forsikrede Arbejdere har en skattepligtig Indtægt paa 3 800—4 000 Kr. i Gennemsnit, og ser vi paa, hvad Svendene har, er Tallene saaledes: 71 816 Svende har 2 000—3 000 Kr. i Indkomst, 195 420 har 3 000—5 000 Kr., og 87 484 har 5 000—10 000 Kr. Det drejer sig altsaa om 354 000 Svende, og Tallene viser, at de forsikrede ligger i den bedste Del af Middelstanden indtægtsmæssigt set, hvad vi selvfølgelig fra radikal Side ikke har noget at indvende imod; jeg mener imidlertid, at det forpligter, naar de ligger saa højt i Indkomst i Forhold til den øvrige Del af Befolkningen. Vi maa huske paa, at vi har ca. 813 000 Skatteydere, der ligger mere end 1 000—2 000 Kr. lavere i gennemsnitlig Indkomst, her i Landet. Vi har f. Eks. 677 000 Skatteydere, der har 0—2 000 Kr. i Indkomst, 88 000, der har 2 931 Kr. i Indkomst — det er Husmændene —, og 48 000 Gaardejere, der har 2 000—3 000 Kr. i Indtægt. Det vil sige, at 813 000 Skatteydere ligger 1 000—2 000 Kr. under det, som Svendene har i gennemsnitlig Indtægt. Det opfordrer til, at Kravet til det offentlige begrænses under Hensyn hertil. Jeg nævner disse Tal, for det er ikke nok at kræve ind, Kravene maa ses i Sammenhæng med hele vor økonomiske Situation, og om den fortæller disse Tal os en hel Del. Paa Landet er der længere Arbejdstid for Ejerne og deres Paarørende paa Grund af, at Arbejdskraften er knap og meget dyr. I mange Erhverv i Byerne er det samme Tilfældet. Vil de eksistere, maa de tage længere og strengere Arbejdstid. Samtidig med, at Typograferne i Dag forlanger kortere Arbejdstid, længere Ferie og større Løn, er det bemærkelsesværdigt, at Kravene i de frie Erhverv